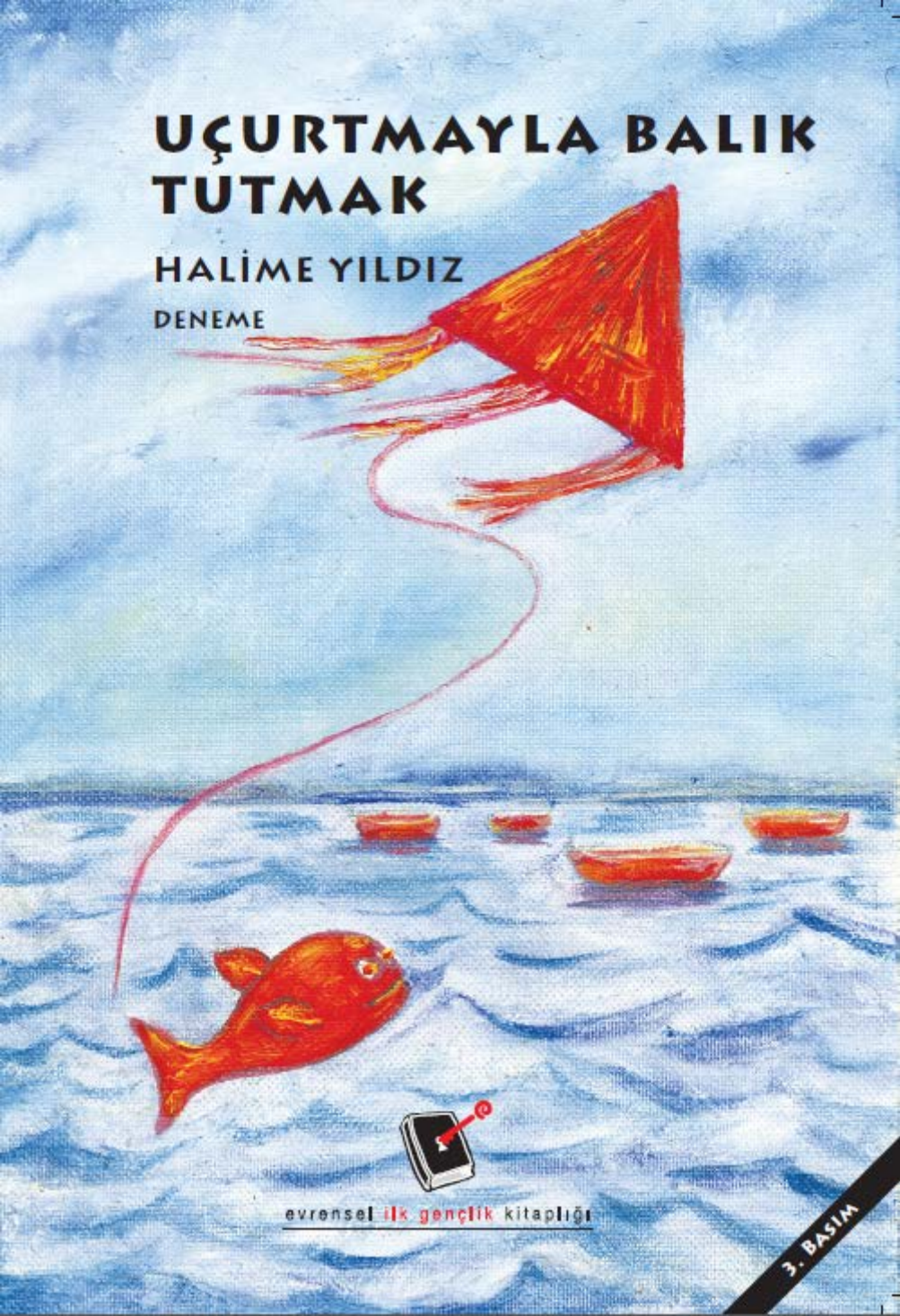
UÇURTMAYLA BALIK TUTMAK

HALİME YILDIZ

DENEME

evrensel ilk gençlik kitaplığı

3. BASIM

evrensel ilk gençlik kitaplığı

Halime Yıldız

Uçurtmayla Balık Tutmak

Resimleyen
Aşkım Behramoğlu

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com - info@evrenselbasim.com

Evrensel Basım Yayın 412

İlk Gençlik Kitaplığı 7

Uçurtmayla Balık Tutmak: Halime Yıldız

Kapak Resmi: Aşkım Behramoğlu

Logo: Vahit Akça

Kapak Tasarım: Devrim Koçlan

ISBN 978-605-4156-49-8

© Evrensel Basım Yayın 2011 - Sertifika No 11015

Birinci Basım Şubat 2011 - İkinci Basım Nisan 2011
Üçüncü Basım Haziran 2012

Baskı: Ezgi Matbaası Sertifika No: 12142
Sanayi Caddesi Altay Sokak No: 10 Çobançeşme - Yenibosna / İstanbul
T: 0212 452 23 02 - 654 94 18 - ezgimatbaa@mynet.com - www.ezgimatbaa.net

Uçurtmayla Balık Tutmak

İÇİNDEKİLER

Mazhar Amca	11
Pabucumun Adı Geveze	14
Kuşça Konuşalı m Anne	19
Dört Seçenek	21
Çocukların Kalbidir Çiçekler	23
Noel Baba'nın Adresi	25
Noel Baba'ya Mektup	27
Sinderella'nın Ayakkabısı	29
Büyük "A" ve Küçük "a"	31
On Saniye	33
Barış Duası	38
Özür Diliyorum	39
Dünya Der Ki	43
Susma Çukuru	45
Susmak ve Konuşmak	47
Nazar Değmesin Renginize	49
Kediler Ülkesi	53
Kedili Şarkı	56
Uçurtmayla Balık Tutmak	57
Kuyruklu Yıldız	62

HALİME YILDIZ

Bulgaristan'ın Şumnu kentinde doğdu. İlköğrenimine doğduğu kentte başladı. 1978 yılında, gül kokusundan iğde kokusuna bir göç serüveni yaşadı. Gözlerine bulaşan Rumeli'yi hiç yıkamadı.

Orta ve lise öğrenimini Eskişehir'de tamamladı. Marmara Üniversitesi Türk Dili ve Edebiyatı Eğitimi Bölümü'nden mezun oldu. İstanbul, Diyarbakır ve Bursa'da Türk Dili ve Edebiyatı öğretmeni olarak görev yaptı. Şu anda Bursa'da BTSO Kamil Tolon Bilim ve Sanat Merkezi'nde görevine devam ediyor.

Yerel gazetelerde yayımlamaya başladığı şiir ve denemeleri daha sonra Yansımalar, Ana, Yoğunluk, Budala, Akatalpa, Bursa Defteri, Patikalar, Aykırısanat, Yolculuk, Eliz, Çağdaş Bakış, İmgelem, Bay (Kosova), Köprü (Makedonya)… gibi dergilerde yayımlandı.

Şiir ve denemelerinden bazıları Bulgaristan, Makedonya, Kosova, Suriye'de dergi ve antolojilerde yer aldı.

Eğitimci arkadaşlarıyla birlikte Bursa'da Yansımalar dergisini çıkardı. İki yıl radyo programları hazırlayıp sundu.

KİTAPLARI

1. Sensizlik Yüreğimin Deprem Kuşağı, şiir, 1. baskı 1997, 2. baskı 2002
2. Kadın Suretleri, şiir, 2008
3. Yorgun Atlar Tekkesi, gezi-deneme, 2009

MAZHAR AMCA

Dalmış düşünüyordum…

Ay neden barut gibi kokar?

Mavi balinanın dili bir filden ağırken, boğazı neden bir greyfurt geçecek kadar dar?

Akrebin kanı neden beyaz? Üç yıl hiçbir şey yemeden bir akrep nasıl yaşar?

Tam o anda Mazhar Amcayı gördüm. "Şiir Amca" derdik biz ona. Çocuklara güzel şiirler okurdu.

Küçük bir sandalı vardı. Sabahları denize açılırdı. Çocuklar onun okuduğu şiirlere bayılırdı. Bir gün Sunay Akın'ın "Alacaklı" şiirini okumuştu. Hepimiz o şiiri öyle çok sevmiştik ki hemen ezberlemiştik.

yol kenarındaki
yağmur mazgallarını
kumbara sanıp
harçlığımı atardım
bu yüzden en çok
denizden alacaklıyım

MAZHAR
ANSA

Mazhar Amca denize açıldığında, çocukken kumbara sanıp yağmur mazgallarına attığı bozuk paraları mı arar, diye merak ederdim.

Denize olta attığında, balığı mı beklerdi, çocukluğunu mu?

Bir gün sordum Mazhar Amcaya:

"Heybende hep kâğıt ve kalem taşıyorsun, ne yazdığını öğrenebilir miyim?"

Güldü:

"Deneme" dedi.

"Yazmayı mı deniyorsun? Yazmayı bilmiyor musun Mazhar Amca?"

"Ho ho hooooooo!" diye öyle bir güldü ki, göbeği hâlâ gözlerimin önünde zıplar.

"Çocuğum" dedi, "Bizi düşündüren, sıcacık anlatımı olan yazılara deneme diyoruz. Bu tür yazılar ufkumuzu açar. Ben de çocuklar için denemeler yazıyorum."

Şaşırdım.

Kitapları da varmış Mazhar Amcanın. Bilmediğim için biraz da utandım.

Başımı okşadı Mazhar Amca ve bir şeyler söyledi. Söyledikleri galiba şiirdi…

denemeden bilemezsin sobanın sıcaklığını
bakarak göremezsin her şeyi
çeşitli kitaplar okuyarak büyü
hep dene çocuğum
"deneme" okumayı da dene

PABUCUMUN ADI GEVEZE

Kuşların dilinden anlayabilseydim, en çok göçmen kuşlarla konuşmak isterdim.

Geçtikleri ve gittikleri yerleri sorardım onlara. Öykü doludur mutlaka yolculukları.

Pabuçlarıma isim takmıştım küçükken.

Geveze…

Geveze'yle gitmediğimiz yer kalmayacaktı.

Söz vermiştik birbirimize.

Kuşlarla aynı dili konuşmuyoruz!

Başka ülkelerin insanlarıyla da aynı dili konuşmuyoruz.

Herkes aynı dili konuşsa ne güzel olur, diye düşünürken öğretmenimin sözünü anımsadım.

"Dillerin çeşitliliği zenginliktir!" diyordu öğretmenim. Üç bine yakın dilin konuşulduğu bir dünyada yaşıyormuşuz.

En çok dil bilen insan, bunların 35 tanesini konuşabiliyormuş.

Polonyalı bir göz doktoru, herkesin birbirini anlaması için bir dil uydurmuş, adına da Esperanto demiş. Bunu yaparken var olan dillerden de faydalanmış.

Bu kolay dil öğrenilirse iletişim zorlukları aşılır diye düşünmüş. Esperanto, şimdilik uluslararası bir dil olmayı başaramamış. Ama bunu başaran bir dil var bence.

Beden dili…

Örneğin gülümseyen bir yüz, bütün dillerde aynı anlama gelir. Yüzümüzdeki kırk üç kas, on binin üzerinde yüz ifadesi oluşturabilir. Temel duygular bütün kültürlerde, yüze aynı şekilde yansır. Doğuştan kör kişilerde de aynı ifadeler olduğu için bu ifadelerin sonradan öğrenilmediğini söyleyebiliriz.

Bedenimiz evrensel bir dil.

Bütün dünya ülkelerinde arkadaşlarım olsaydı keşke!

Misafirliğe giderdim onlara.

Eskimo arkadaşımla penguenlere balık atardık, Kenyalı arkadaşımla fillerin hortumunda sallanırdık, Mısırlı arkadaşımla deveye binerdik…

Değişik isimleri olurdu hepsinin.

İçlerinden biri, çok sevdiğim şair Orhan Veli'nin şiirindeki şarkıyı söylerdi belki.

İsterim benim de acayip isimleri
Hiç duyulmamış arkadaşlarım olsun
Onlarla Madagaskar limanlarından
Çin'e kadar yolculuk yapmak isterim
İsterim içlerinden bir tanesi
Vapurun güvertesinde yıldızlara karşı
"Hoy lu-lu" şarkısını söylesin her gece

Ve bir gün ansızın bir tanesine
Rast gelmek isterim
Paris'te…

Samet Behrengi'nin "Küçük Kara Balık" kitabını bir solukta okuyup bitirmiştim.

Küçük Kara Balık, amaçsızca yüzmekten bıkıp başka yerlerde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Ve çok büyük sözler söylüyordu.

"Ben yaşamanın nasıl bir şey olduğunu öğrenmek istiyorum; durmadan aynı şeyleri yapmak, yaşlanana kadar başka bir şey yapmadan yaşamak olmaz; dünyada yaşamanın anlamı bundan daha fazla olmalı!" deyip bir maceraya atılıyordu.

Çok yaşayan mı çok gezen mi bilir, ben biliyorum.

Çok gezen!

Ama okuyarak da gezebilir insan. "Hem çok okumalı hem de çok gezmeli," dedi Geveze.

Ablam bir oyun öğretti bana.

Gözümü kapatıp dünya haritası üzerine parmağımı koyuyorum. Hangi ülkeyi gösteriyorsa parmağım, o ülke ile ilgili araştırmalar yapıp hayallerimde oraya gidiyorum.

Kimi zaman da güzel ülkemde geziyorum.

Kendime "Harita Gezgini" diyorum.

Çocuk kitaplarının en çok okunan yazarı Jules Verne'nin küçük yaşta evden kaçtığını ve uzun yolculuklara çıkmak için gemiye bindiğini biliyor muydunuz?

Ama babası tarafından yakalanmış ve çok kötü dövülmüş.

Yalvaran gözlerle bir daha kaçmamasını isteyen annesine söz vermiş Jules Verne.

"Bir daha kasabadan kaçmayacağım. Ama hayallerimde çok uzak yerlere yolculuklar yapmama engel olamayacaksınız," demiş.

Hayallerini, yaşadığı sürece yazmış Jules Verne. Bilimsel kurgular yapmış onlara. Bazıları ona "Bilim Falcısı" der.

Çocukluğunda uzak ülkelere gitmeyi başaramayan Jules Verne, kitaplarından kazandığı para ile yıllar sonra bu hayalini gerçekleştirmiş.

Demiştim ya!

Küçükken pabuçlarıma isim taktım diye…

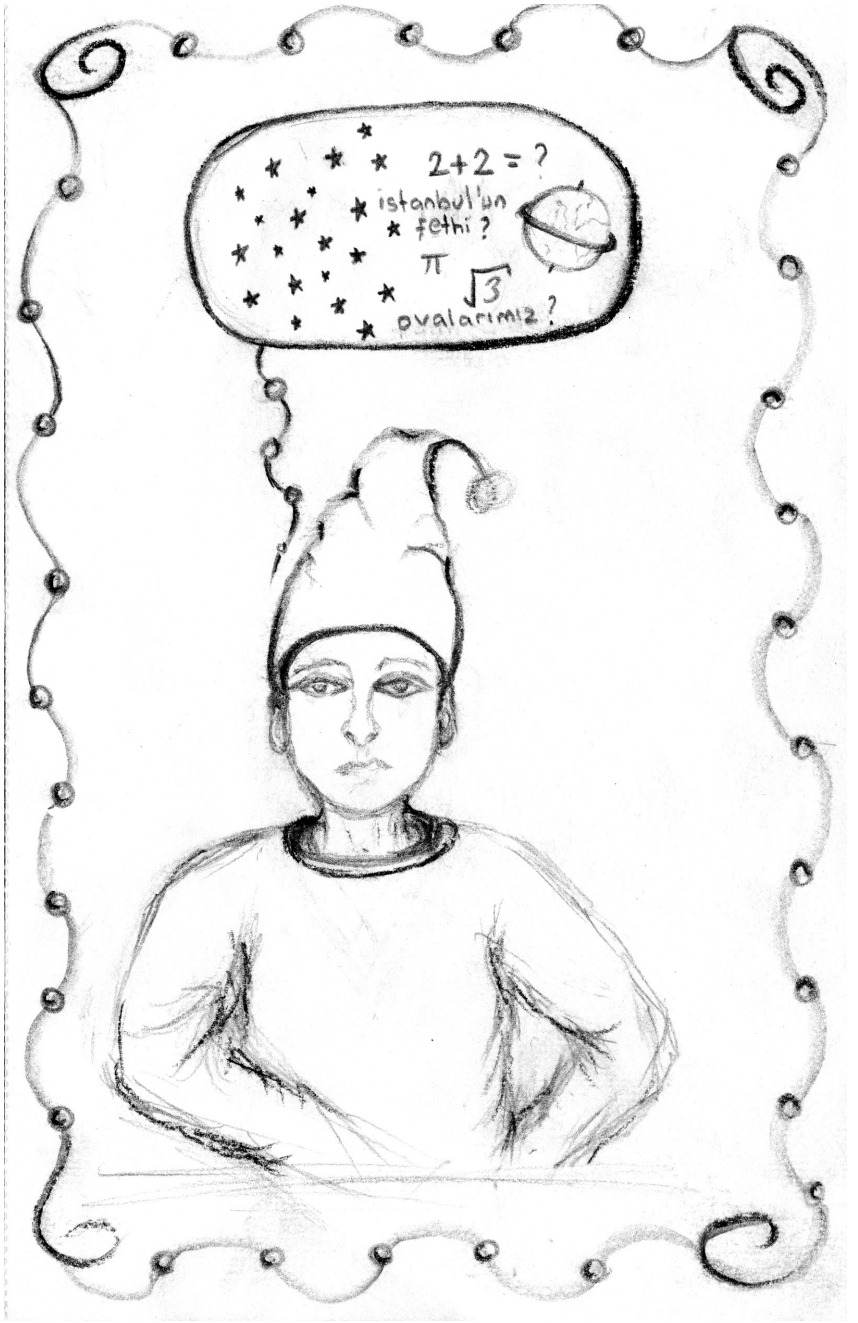
Pabuçlarım büyüdü, numaraları her yıl değişti. Ama adları hiç değişmedi.

Şu anda ayağımda 37. Geveze var.

Geveze'yle gittiğim yerleri de yazdım. Ama o yazılar, "Yorgun Atlar Tekkesi" adını verdiğim gezi-deneme kitabımda.

KUŞÇA KONUŞALIM ANNE

ayrı diller konuşmayalım anne
kuşlar gibi anlaşalım
yaralanan kuşları beklermiş
göç sürüsünden dönenler
yaralılarımızı bekleyelim anne
terk etmeyelim gece karanlığına
yol alma hırsı büyütmeyelim
içimizdeki sevgiyi çoğaltalım
kuşça sevelim
herkes kuşça öğrensin anne

2+2 = ?
İstanbul'un fethi ?
π
√3
ovalarımız ?

DÖRT SEÇENEK

Amerika'da düzenlenen Dünya Özürlüler Olimpiyatı'nda çok ilginç bir şey olmuş.

100 metre yarışı başladığında koşuculardan biri düşmüş ve acıyla bağırmaya başlamış.

Sonra ne olmuş sizce?

a. Diğer koşucular yarışmaya devam etmiş.

b. Düşen koşucu saçlarını yolmuş.

c. Koşucuların hepsi düşen koşucuyu kaldırmaya gitmiş.

d. Yarışmayı düşen koşucu kazanmış.

Heeey!..

Her gün onlarca test çözen, çoktan seçmeli çocuklar!

Haydi, yanıt verin bakalım soruya.

Dört seçeneğimiz olmasaydı kim bilir ne ilginç yanıtlar bulurduk.

Yaratıcılığımızı ve hayal etme gücümüzü engelliyor testler.

Düşen koşucuya gelince…

Diğer zihinsel özürlü koşucular geri dönmüş, düşen koşucuyu kaldırıp öpmüşler. Üzülmemesi için teselli etmişler. Ve hep bera-

ber yürüyerek yarış çizgisini geçmişler. Seyirciler gözyaşlarını tutamamış.

Birbirimizi geçmek üzerine kurulan öğretim sistemini bir daha düşünsek diyorum!..

Başarı, birinci olmak değildir bazen. Hayat da yarış değildir zaten. Kişinin başarısı belki de her gün kendini geçmesidir. Başkalarına karşı kazanılan başarılar geçicidir. Önemli olan birini geçmek değildir, her zamankinden daha iyi olmaktır.

Yanıtları seçenekli testler, kelebeksiz bahara benzer.

Kelebeksiz ve çiçeksiz…

Kelebeksiz ve çiçeksiz baharlar da bitmemiş resme benzer.

Özellikle Türkçe derslerinde, yorumlarım ve düşüncelerim seçeneklere sığmaz benim.

Bir maymun bile yanıtlayabilir seçenekli test sorularını. Verin eline bir kalem, işaretlesin doğru yanıtları. Dört seçenekli bir testte yüzde yirmi beş doğru yapma şansı var. Yani büyük bir ihtimalle maymun sınıfını geçer. Hatta diploma bile alır.

İnsan en çok neye bakarsa bir süre sonra onun özelliklerini taşırmış. Dikkat edelim, hayatımız da dört seçenekli olmasın!

Seçenekleri çok, yorumları geniş ve hayalleri büyük olmalı insanın. Büyük bilim adamı Einstein "Hayal bilgiden önde gider" diyor.

Kelebekler ve uğur böcekleri hayal kurmayanları gıdıklar!

Dikkat edin!

Gülmekten ölürsünüz sonra…

ÇOCUKLARIN KALBİDİR ÇİÇEKLER

kelebeklerin
sırrını saklar çiçekler
çiçekler
gülmek gibi bir renge benzer
boncuk mavidir gülmek
dedemin yüzüdür
martılarla dolu gökyüzüdür

notaları ipekten
bir şarkıdır kelebekler
yaprak gemilerle
rüya taşırlar
yedi gün yedi gece

şşşşşttt!..
kelebek sırrıdır
kimse bilmez bunu
çocukların kalbidir çiçekler

DENEMELER
HALİME
YLDZ

NOEL BABA'NIN ADRESİ

Paltomu giydim, atkımı taktım. Eldivenlerimi de giydim. Sonra çizmeler…

Yaşşşasıiın!...

Kar yağıyooooooor!..

Çok heyecanlıyım, dün akşam arkadaşlarımın hepsiyle telefonda konuştum. Geçen kış kurduğumuz hayali gerçekleştireceğiz bugün.

Kent meydanında toplanıp sınıf mevcudu kadar kardan adam yapacağız.

Bütün kardan adamların adı olacak. Meydanı kardan adamlarla dolduracağız.

Herkes geldi.

Uzun kısa, zayıf şişman, şapkalı şapkasız, türlü türlü kardan adamlar yaptık. Görenler çok şaşırdı. Bol bol fotoğraf çektik. "Kardan Adam Meydanı" koyduk meydanın adını.

Eve gidince annem söyledi, yılbaşı akşamına iki gün kalmış. Hıristiyan inanışına göre "noel" 25 Aralıkmış.

Noel, sözcük olarak "doğum" anlamı taşıdığı için İsa peygamberin doğum gününe "Noel" adı verilmiş.

Öğrenince çok şaşırdım. Noel Baba Antalya'nın Demre ilçesinde doğmuş. Asıl adı Aziz Nikolas'mış.

Bizim Noel Baba diye bildiğimiz kahraman, şair Moore'nin "Noel'den Önceki Gece" şiirine dayanırmış (1823).

Moore, kırmızı giysili, beyaz kürklü, geyikli kızağı ile çatılara konan ve çuvalla oyuncakları çocuklara taşıyan, beyaz sakallı birini anlatmış bu şiirde.

"Noel'den Önceki Gece" şiirini, çocuklar çok sevmişler.

Şiirin gücü işte!

Bir şiir, bir kahraman yaratmış.

1860'da Thomas Nast bu kahramanı çizmiş ve Noel Baba ortaya çıkmış.

Küçük bir sır… Noel Baba'nın renkleri aslında Coca Cola'ya dayanırmış.

Yalnız anlamadığım bir şey var.

Noel Baba daha çok dedeme benziyor.

Zaten dedem yaşında.

Adı Noel Dede olsaydı daha güzel olmaz mıydı?

Bir de her yıl Noel Baba'ya yazılan 600.000 mektubu kim okuyor çok merak ediyorum.

Siz de Noel Baba'ya mektup yazmak isterseniz, adresini vereyim:

Father Christmas

Rovaniemi LEPONYA

NOEL BABA'YA MEKTUP

Noel Baba lütfen
bana bir kardeş getir
leyleklere söyledim getirmediler

anneme babama söyledim
olmaz dediler
evde çok canım sıkılıyor
kardeşim biraz çilli olsun
biraz da yaramaz

Noel Baba
lütfen cevap yaz

SİNDERELLA'NIN AYAKKABISI

Hayatımızdaki her şey birdenbire değişebilir. Her şey!.. Birdenbire!.. Şair Orhan Veli'nin şiirindeki gibi.

Her şey birdenbire oldu.
Birdenbire vurdu gün ışığı yere;
Gökyüzü birdenbire oldu;
Mavi birdenbire.
Her şey birdenbire oldu;
Birdenbire tütmeye başladı duman topraktan;
Filiz birdenbire oldu, tomurcuk birdenbire.
Yemiş birdenbire oldu.

Hep korkmuşumdur! Birdenbire kötü bir haber almaktan ya da kötü bir şey yaşamaktan.

Bir gün tam derse girecektim, babamın öldüğünü öğrendim. Yaşayamayacağım sandım. Birdenbire babasız kaldım.

İnsan kurulu bir makine. Acıyı da öğütüyor. Ama beynimizdeki anılar kitabında o acı hep kayıtlı kalıyor. Zaman zaman tekrar acıtıyor. İnsan çok sevdiği birini kaybedince içinde kırk mum yanmış gibi bir ateş yanarmış. Sonra her gün bir mum sönermiş, acı azalırmış yani. Ama son mum hiç sönmezmiş, insan yaşadığı sürece ince ince yanarmış içinde.

Hayat tiyatro sahnesi gibidir. İnsan, kendi rolünü seçer. Ama hayvanlar ve bitkiler rollerini seçemezler. Doğuştan rolleri bellidir. Örneğin arı, bal yapmak için dünyadadır. Çıtır Çıtır Felsefe serisinin Yaşam ve Ölüm kitabı bu konuda beni çok bilinçlendirmişti.

Sinderella masalını hatırlar mısınız?

Saat on ikide, o harika araba kabak oluyordu. Sinderella da eski püskü giysilerle kalıyordu yolda. Ama ayakkabının büyüsü bozulmuyordu. Prens, ülkenin bütün kızlarına denetiyordu o güzelim cam ayakkabıyı.

Ne güzel bir masaldı Sinderella!.. Öyle değil mi Geveze? Sinderella'nın ayakkabısını kıskandın mı yoksa?

Güzelliklerin de birdenbire yok olabileceğini ve onların değerini bilmemiz gerektiğini öğretmişti bana bu masal.

Sinderella masalı, çeşitli ülkelerde yüzyıllarca anlatılmış. En eski hali Çin'de anlatılandır. Ayakkabı, altın tabanlı ve altın bağcıklıdır. Fransız efsanesinde ise sincap kürkündendir.

Masalı uyarlayan Perrault, cam fikrini daha çok beğenmiştir.

Ayakkabı neden yapılmış olursa olsun, onlar ermiş muradına biz çıkalım kerevete.

Sahi, kerevet ne demek?

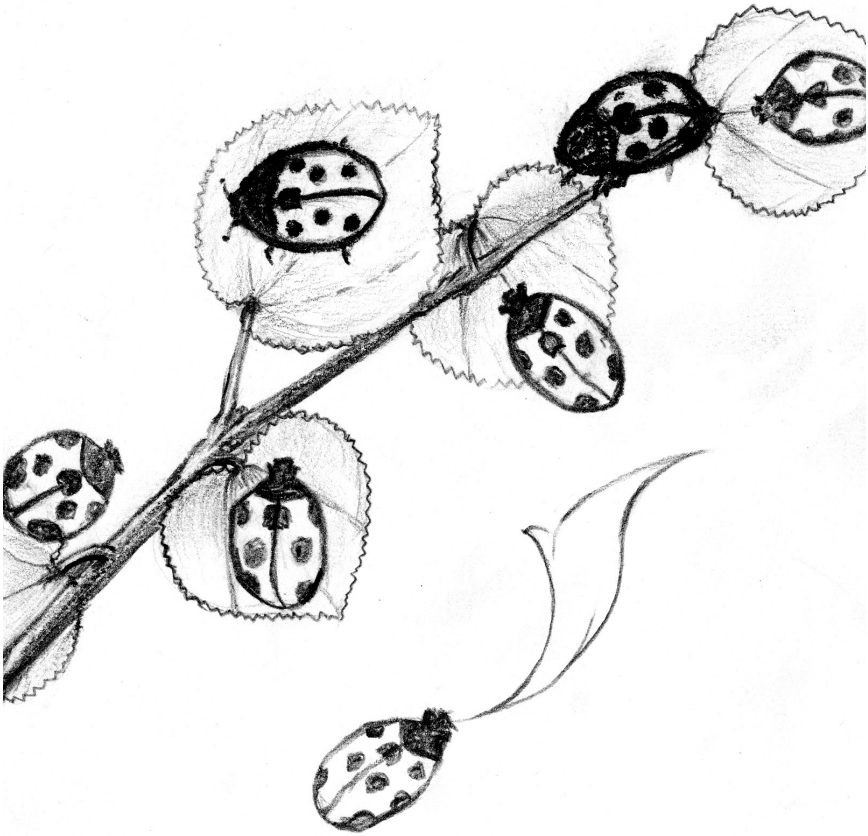
Kerevet "yatak ve divan" anlamında bir sözcük.

Ve en güzel kerevet, mutlu bir masal sonrası sevdiğimiz birinin öpücüğüyle rüyaya daldığımız kerevettir.

Ama gökten her an üç elma düşebilir, koruyun kendinizi!..

BÜYÜK “A” VE KÜÇÜK “a”

herkes bilir
büyük A
küçük a’nın abisidir
birlikte
el ele
gezmeye çıkınca
herkes şaşırır
“Aa” der

10 SANİYE

"Uç uç böceğim, annem sana terlik pabuç alacak…" diye uçurduğumuz uğur böcekleri "barış içinde bir dünya" düşüncesiyle bir araya gelmişler.

Siyah benekli kırmızı böcekler, konuşmak için kanat kaldırmaya başlamış birer birer.

En yaşlı uğur böceği ilk sözü almış ve yıllar önce dedesinden dinlediği bir olayı anlatmaya başlamış:

"1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10…

Booommmm!

10 saniye…

Yıl 1945…

Saat, sabah 8.15…

Güneş doğmuş olmalıydı, güneşin ülkesinde…

Japonya'nın Hiroşima kentine 6 Ağustos sabahı atom bombası atılmış. Kentin yüzde altmışı, yani yarısından fazlası haritadan silinmiş.

On saniyede 140 bin kişinin hayatı cehennem olmuş. Yarısı ilk on saniyede ölmüş, yarısı can çekişerek iki üç gün içinde.

Ama zararlı etkisi yıllarca devam etmiş.

Sabah 8.15'te Hiroşima'da güneş batmış.

Uzun süre de doğmamış.

İnsanlık tarihinde ilk defa kullanılan bu bombanın adı 'Little Boy', Türkçesi ile 'Küçük Çocuk'muş.

Ne kötü, çocuk sözcüğünün bomba adında kullanılması!

Bombayı atan uçağın yardımcı pilotu önündeki deftere 'Allah'ım biz ne yaptık!' yazmış dehşetle…

Sonra, bombayı atan ülke bu küçük çocuğu büyütmüş.

Adına 'Şişman Adam' dediği başka bir canavar yaratmış. Bu bombayı da üç gün sonra Japonya'nın Nagazaki kentine atmış.

Büyümüş ama adam olamamış bomba.

Seksen bin kişinin daha canına kıymış.

Küçük Çocuk 140 bin, Şişman Adam 80 bin can almış!..

'Güneşin Oğlu' denen Japon İmparatoru kayıtsız şartsız teslim olmuş.

Güneş, paramparça ve yanmış insanları görünce bir daha dünyayı aydınlatmamaya ve ısıtmamaya karar vermiş. Ama dünyadaki çocukların hatırı için bu kararından vazgeçmiş." diye sözlerini tamamlamış yaşlı uğur böceği.

Son 3500 yılın, sadece 230 yılını barış içinde geçiren Dünya, üzüntüyle başını öne eğmiş.

İnsanın olduğu her yerde kurallar vardır. Haklarımızı korumaya yöneliktir bu kurallar.

Savaşın bile kuralları vardır.

Çocuklar, kadınlar ve yaşlılar öldürülmez. Silahını bırakıp ellerini kaldırarak ya da beyaz bayrak sallayarak teslim olan askerler öldürülmez. Bu kurallara uymayan askerler insanlık suçu işlemiş olurlar.

Ama insana en çok yakışan, savaşmadan anlaşabilmektir. Şu anda yeryüzünde, yaşadığımız dünyayı yok edecek kadar silah ve

patlayıcı vardır. Ne yazık! Ah ne yazık! Ve savaş zamanlarından kalma henüz patlamamış birçok mayın vardır. Bunların sebep olduğu ölümler hâlâ devam etmektedir.

1986 yılında Ukrayna'nın bir kenti olan Çernobil'de bir nükleer santralde patlama oldu. Etkileri hâlâ sürüyor. Yüzlerce insan bu etkiler nedeniyle hayatını kaybetmeye devam ediyor.

"Kapıları çalıp herkesten imza toplayalım!" cümlesiyle söz almış sabırsız bir uğur böceği.

Savaş, insanlığın ayıbı diye düşünüyorlarmış hepsi. Çare arıyorlarmış insanın insanı yok etme vahşetine.

Az önce söz alan uğur böceği, devam etmiş sözlerine:

"Çalıyorum kapınızı,
Teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin,
Şeker de yiyebilsinler."
dizeleriyle imza toplayalım demiş.
Bu uğur böceğinin adı Nâzım Hikmet'miş.

Dünya, bayram yeri olurdu savaş olmasaydı.
Bütün uluslar birbirini sevebilseydi.

"Bebeklerin ulusu yok!" diye bağırmış başka bir uğur böceği. Ve devam etmiş.

"İlk kez yurdumdan uzakta yaşadım bu duyguyu
Bebeklerin ulusu yok
Bebekler, çiçeği insanlığımızın
Ve geleceğimizin biricik umudu"
Ataol Behramoğlu'ymuş onun da adı.

Âh bu büyüklerin savaş oyunları!..
Ne kadar acımasız.
Savaştan oyun olur mu hiç?
Ölmek, öldürmek oyunu olur mu?
Silah, oyuncak olur mu?..
"Kardeş payı
yapmak için mi
uzattın süngünü
elimdeki
elmaya"
diye atılmış heyecanla Sunay Akın adındaki uğur böceği.

Bütün uğur böcekleri çok heyecanlıymış. Yere düştüklerinde bacaklarını vücutlarına toplayarak, ölü taklidi yapan böcekler onlar değilmiş sanki. Direnmeye hazırmış bütün benekleri…

"Kim geri getirecek
Çocukların yüzlerine gülüşleri"

diye soruyormuş şaşkınlık içinde başka bir uğur böceği. Rosemary'miş onun da adı.

Leyleklerin karşısına çıkacak savaş uçaklarından korkuyormuş Betim Muço.

Başını gökyüzüne kaldırıp şunları mırıldanmış.

"İlkbahar göklerinde leylekler uçuyor
Sıcak ülkelerin
güzel kokularını taşıyan leylekler
Hoş geldiniz leyleklerim, hoş geldiniz!
Ne iyi olur savaş uçakları
ve ölümcül çılgınlıkları

yolunuza çıkmasalar,
Toprağın sıcaklığının yükseldiği
saydam ve duru gök boşluğunda."

Şaban Akbaba adında başka bir uğur böceği,
"Benim pilotlarım
uçaklarına
bomba değil
çiçek doldurup
düğünde damat gibi
saçacaklar
savaş alanlarına.

Böylece
kurtarmış olacaklar
insanlığın onurunu"
diye bağırırken sesi karanlığı yırtmış. Pırıl pırıl bir güneş doğmuş yırtılan karanlıktan.

Bazı insanlar uğur böceklerini uçurarak dilek tutarlar. Dileklerinin gerçekleşeceğine inanırlar.

Bütün insanlık için aynı anda havalanmış o gün uğur böcekleri.

Dünya, bir dilek tutmuş:
"ARTIK İNSAN İNSANI ÖLDÜRMESİN!"

* Metinde geçen Nâzım Hikmet, Ataol Behramoğlu, Sunay Akın, Şaban Akbaba, Rosemary Menzies ve Betim Muço şair adlarıdır.

BARIŞ DUASI

kocaman bir makasım olsa
bir gece
kessem
bütün ülkelerin
sınır çizgilerini

bir sihrim olsa
silsem
insanların hafızasını
unutsalar
sonra hiç hatırlamasalar
hangi ırk olduklarını

düşmanlık denince
şaşıp kalsalar
anlamasalar

insan insanı
yalnızca sevse
öldürmek bilinmese

ÖZÜR DİLİYORUM

Özür dilemeyi ve teşekkür etmeyi bilmek, insanın en güzel özelliklerindenmiş.

Bunu öğrendiğim gün karar verdim, Dünya'dan özür dilemeye ve bir özür mektubu yazdım.

"Sevgili Dünya,

Senden özür diliyorum.

Önce, arabamızın penceresinden attığım çöpler için özür diliyorum.

Çiğnenmiş bir sakızın bile doğada en az iki yılda yok olduğunu bilmiyordum.

Plastiklerin en az 500, cam şişelerin en az 400, teneke kutuların en az 100 yılda yok olduğunu da bilmiyordum.

Bunları geri dönüşüme gönderirsek hem doğaya saygısızlık etmemiş hem de faydalı bir iş yapmış olurmuşuz. Geri dönüşüm kutularını daha önce görmediğime öyle üzüldüm ki!

Şimdi, kendimi affetmek için gördüğüm bütün çöpleri topluyorum.

En büyük sorunlarımızdan birinin de çöp sorunu olduğunu artık biliyorum.

İstanbul'da her gün 3000 ton kâğıt çöpe atılıyormuş. Bu da binlerce ağaç demekmiş.

Kim bilir yaşamımız boyunca kaç tane ağaç atıyoruz çöpe.

Her fırsatta ağaç diksem beni affeder misin sevgili Dünya? Ağaçlar bulut yapsa, bulutlar yağmur yağdırsa, yağmur toprağı sulasa, toprak canlıları beslese! Affeder misin beni?

Yolun ortasına pet şişe atan birini uyardığımda "Sana ne? Şişe benim değil mi, istediğim yere atarım," dedi. Ben de "İyi ama Dünya senin değil!" deyince utanıp su şişesini attığı yerden aldı.

Bitkiler, hayvanlar, dağlar, denizler, bulutlar ile aile olduğumuzu düşünürsek, onlara karşı daha hassas oluruz. Ailesinden birine kim zarar vermek ister ki?

Yeryüzü hepimizin evi.

Okula gelirken her sabah yola tükürenlere rastlıyorum. Ders oldu mu bilmem ama bir gün yere tüküren birine, "Efendim, tükürüğünüzü yere düşürdünüz" dedim.

Bugünlerde Forrest Carter'in yazdığı "Küçük Ağaç'ın Eğitimi" adlı kitabı okuyorum.

Çeroki Kızılderililerinden olan yazar, bu kitapta kendi hayatını anlatıyor.

Forres Carter yani Küçük Ağaç, anne ve babasını küçük yaşta yitiriyor. Beş yaşından on yaşına kadar büyükannesinin ve büyükbabasının yanında kalıyor. Onlardan doğaya saygıyı, sevgiyi daha pek çok şeyi öğreniyor.

Bu kitabı çok sevdim. İnsanın doğa ile uyumlu yaşayabileceğini anlatan bir bilgelik kitabı.

Sevgili Dünya!

Doğadan uzaklaşan insan, insanlığından da uzaklaşırmış. Onu kirletmeye hiç hakkımız olmadığını öğrendim. Bizim olmayan bir parayı harcamaya hakkımız olmadığı gibi.

İnsanın ateşi icat etmesi ve havayı kirletmesi ile başlamış doğadaki ilk kirlilik. İnsan zekâsı, hayatı kolaylaştıran çeşitli icatlar yapmış, hayvanları evcilleştirmiş, doğayı değiştirmiş. Milyarlarca canlıdan biriyken, yeryüzünün sahibi gibi davranmaya başlamış. Oysa insanların buna hiç hakkı yok.

Bana sunduğun bütün güzellikler için teşekkür ediyorum!

Bir Kızılderili reisinin söylediği sözle mektubumu bitirmek istiyorum.

"Son ırmak kuruduğunda, son ağaç yok olduğunda, son balık öldüğünde, beyaz adam paranın yenmeyen bir şey olduğunu anlayacak."

DÜNYA DER Kİ

sevmezsen beni
acım bedenini
dağlar

yaralarsan
karnımdaki çocuklar
ağlar

kirletirsen
torunların
karalar bağlar

aynayım ben
aynayım insanlara

SUSMA ÇUKURU

Biz çocukken ağaç dallarından atlar yapardık.

Gelincik çiçeğinden gelinler…

Papatyadan kraliçe taçları…

Ben en çok çamurdan şekiller yapmayı ve derede kâğıttan gemiler yüzdürmeyi severdim.

Kâğıt gemilerim uzaklara giderken hayaller kurardım. Geveze'ye hayallerimi anlatırdım. Anlatırdım, anlatırdım… Galiba ben, çok konuşan bir çocuktum.

Sonra susmayı öğrendim. Susmakla dinlemeyi aynı zamanda öğrendim.

"Konuşmak ihtiyaç, susmak sanattır," derdi büyükannem. Susmakta da bir bilgelik varmış.

Çocukluğumun oyuncakları artık unutuldu. Yalnızca iki oyuncak var günümüzde.

Küçüklerin oyuncağı bilgisayar, büyüklerin oyuncağı cep telefonu.

Belki yalnızca ikisi, herkesin oyuncağı.

Göz göze konuşmuyor artık insanlar.

Göz göze susmuyor da…

Ninnilerle uyumuyor, kitap okumuyor, masal dinlemiyor günümüzün insanı. Gelincikten gelin yapmıyor…

Büyükannemi özledim. Bugün Geveze'ye onun anlattığı bir öyküyü anlattım. Geveze ağladı…

Yaz tatilini büyükannemde geçirmiştim. Her konuyu yalnızca ben biliyormuşum gibi durmadan konuşuyordum. Beni gülümseyerek dinliyordu.

Bir gün bana üst dudağımın üstündeki çukuru gösterip:

"Bu nedir, biliyor musun?" dedi.

"Hayır!" dedim şaşkınlıkla.

"Onun adı susma çukuru. Susmak zordur, susamaktan bile zordur," dedi.

Sonra büyükannem, susma çukurunun öyküsünü anlattı.

İnsanlar doğarken çocuk perisi, parmağı ile dudağımızın üstünü bastırırmış. Bazen susmamız gerektiğini hatırlayalım diye.

Dudağımın üstündeki susma çukurunu ve büyükannemi hiç unutmadım.

Büyükannem bir gün sonsuz sustu. Onun yeryüzü çukuruna gittiğimde, parmaklarım dudağımın üstündeki çukuru buluyor.

Dinlemek bana büyükannemden kalan miras oldu.

Ama yeri geldiğinde susmak değil, bağırmak bile gerekir. Bunu da bana yaşam öğretti.

Bugün dereye gidip kâğıttan gemiler bırakacağım suya.

Hayaller kuracağım.

Gelincikten gelin yapacağım.

Bugün bilgisayarımı ve telefonumu susturacağım.

Bugün yalnızca insan olacağım.

Bugün biraz da çamurdan büyükanneler yapacağım.

Büyükanneler torunların hayallerini dinleyecekler uzun uzun…

Çocukları dinleyen büyükler yapacağım bugün.

Çamurdan…

Çocukları dinleyen büyükler de susmayı öğrenecekler!..

SUSMAK ve KONUŞMAK

susmak buğday tarlasına benzer
konuşmak yağmura

susmak masal dinlemekle başlar
konuşmak ayağa kalkmakla

susmak konuşmaktır kimi zaman
konuşmak hiçbir şey söyleyememek

sözün varsa söyleyecek, sus pus olma
sözün varsa, bağır bağır konuşmak gerek

NAZAR DEĞMESİN RENGİNİZE

Sait Faik Abasıyanık, benim en sevdiğim öykü yazarlarındandır. "Son Kuşlar" ve "Hişt, Hişt!.." öykülerine bayılırım.

Sait Faik Abasıyanık, "Çiçek ve balık adlarını bilmeyen öykü yazamaz," der.

Ben de, "Çiçek, balık, kuş ve renk adlarını bilmeyen şiir yazamaz" diyorum.

Türkçede altmıştan fazla renk adı var. Ama ne yazık ki çoğu unutuldu.

Kuzguni, limonküfü, patlıcani, samansarısı, tarçını, zeytuni, camgöbeği, mürdüm, güvez, yavruağzı… gibi renk adlarının kullanıldığına son zamanlarda hiç tanık olmadım.

Benim bir masalım var. Bütün renklerin, siyah ve beyazın aşkından doğduğunu anlatır.

Masalın adı Beyaz Kız ve Siyah Oğlan…

Beyaz Kız Arabistan'da, Siyah Oğlan İran'da yaşarmış. Bu sözcükler de zaten Arapça ve Farsçaymış. Ak ve Kara adında ikiz kardeşleri de varmış.

Beyaz Kız, Siyah Oğlan'ı pek severmiş. Her gün göl kenarına gider ona şiirler yazarmış. Siyah Oğlan ise uzak ülkelere gitme düşleri kurarmış. Beyaz Kız'dan başka yönlere bakarmış.

Gitmelere âşıkmış, bütün siyah oğlanlar gibi. Beyaz Kız da bütün beyaz kızlar gibi, birlikte gitmek istermiş uzaklara.

Beyaz Kız, bir gün göl kenarından dönerken Siyah Oğlan'la karşılaşmış. Elindeki şiirler yavaşça kayıp düşmüş yere. Düşen şiirlerin sesinden ürken ağaçlar yapraklarını dökmüş. Kırık şiirler zamanının adı o gün sonbahar olmuş. Her taraf sarıya bürünmüş.

Gidiyormuş Siyah Oğlan.

Hem de hiçbir şey söylemeden.

Canı acımış Beyaz Kız'ın. Boğazına bir şeyler düğümlenmiş, sonra sınırsızca bağırmış.

Bu sesle gökyüzü ve deniz, mavi olmuş.

Beyaz Kız'ın kan akışı hızlandıkça, kırmızı renk belirmiş doğada.

Gitmiş Siyah Oğlan…

Beyaz Kız, ikna olmak için Siyah Oğlan'ın dönüşüne, bir umut büyütmüş içinde. Büyüttüğü umutla otlar, ağaçlar, dağlar hep yeşil olmuş.

Rüzgârda bu renkler birbirine değdikçe sınırsız ara renkler oluşmuş.

Ülkemizde beyaz renk, saflığı ve temizliği anlatır. Oysa Çin'de ve Hindistan'da beyaz renk, ölümün, kötülüğün ve yasın sembolüdür.

Siyah renk bizde ölüm ve hüzündür. Japonya'da mutluluk.

Renk diyoruz ama siyah bir renk değildir aslında. Renksizliği ifade eder. Işığı yansıtamadığı ve emdiği için renksizliktir siyah.

Büyük bilim adamı Einstein, dikkati dağılmasın diye siyah perdeli odalarda çalışmayı tercih edermiş.

Beyaz, bütün renkleri kapsar. Beyazın renklerin bileşimi olduğunu Newton adında bir bilim adamı kanıtlamış.

En güzel eğlence ana renkleri karıştırıp ara renkler bulmak.

Hadi bir renk bulalım. Bulduğumuz renk bizim rengimiz olsun ve ona yeni bir renk adı verelim.

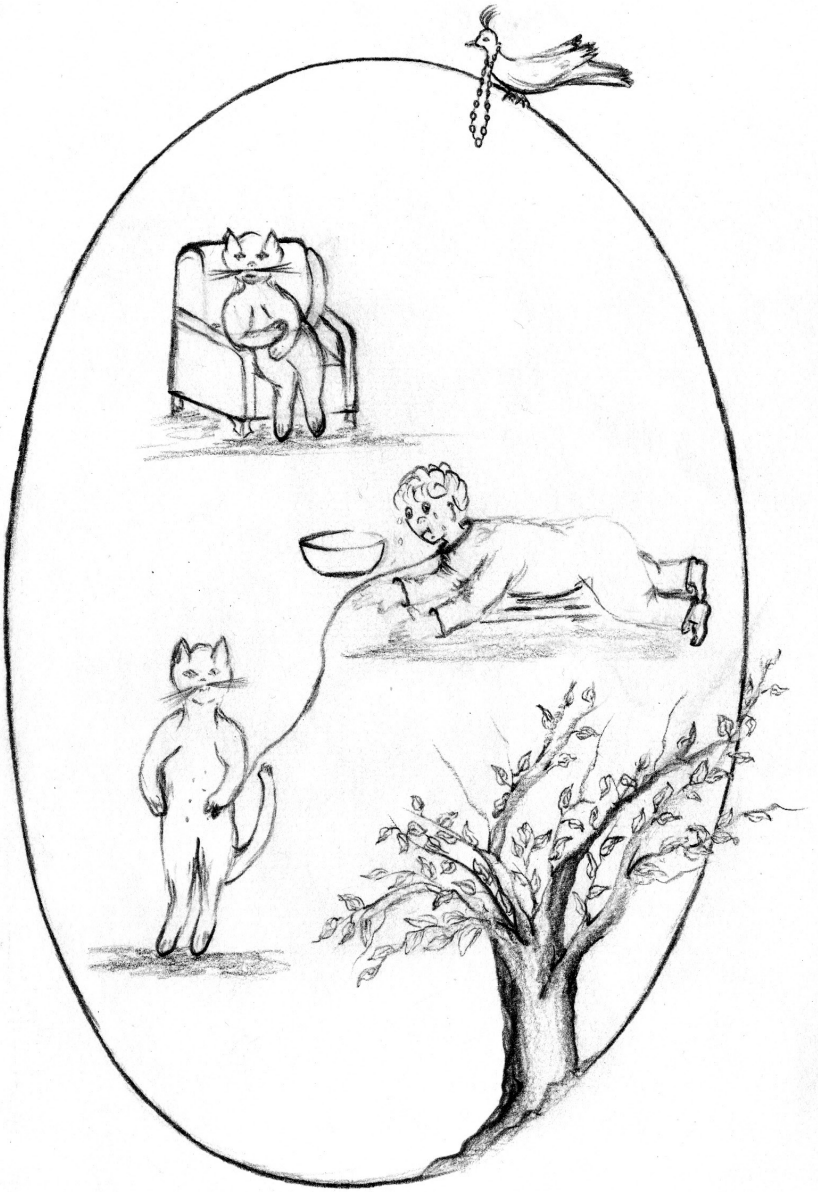
Renklerle ilgili bir bilgi beni çok şaşırtmıştı. Boğaların kırmızıya saldırdığı söylenir. Oysa boğalar renk körüymüş. Onlar hareket halindeki koyu renk bir kumaşa saldırırlarmış.

Arapçada "göz" anlamına gelen "nazar" sözcüğünü duymuşsunuzdur. Göz boncuğu da denen nazar boncuğunun rengi mavidir. Mavi rengin kan akışını yavaşlattığına inanılır. Kan akışının yavaş olması enerji düşüklüğü yaratır. Enerjisi düşük insanın da etkileme gücü düşüktür. Türkçede çok kullanılan "delikanlı" sözcüğü, kan akışı ile ilgili bir sözcüktür. Yaş ilerledikçe kan akışı ve enerji düşer.

Mavinin bir de emme özelliği vardır. Kötü bakışları emeceğine olan inançla nazar boncuğu ülkemizde çok kullanılır.

Nazar değmesin keyfinizin rengine!
Nazar değmesin hiçbir renge!
Rengârenk bir dünyada yaşamak ne güzel!
Ve bu renkleri görebilmek, ne büyük şans!

Siyah Oğlan, dönmüş mü dersiniz Beyaz Kız'a?
Bilinmez!
Mutlu olmuş mu dersiniz?
Bunu yalnızca kuşlar bilir.
Bu masalın sonunu sizin hayal gücünüze bıraktım.
Bu sonu, bana yazmak ister misiniz?

KEDİLER ÜLKESİ

Kediler ülkesindeki kediler, yalnızlıklarını gidermek için insan beslerlermiş. Onlara Fıstık, Pamuk, Maviş, Tekir… gibi adlar verip severlermiş.

Kedilerin çoğu insan severmiş ama insanlara kötü davranan kediler de varmış. Köpekler ülkesinde, kuşlar ülkesinde, eşekler ülkesinde, kaplumbağalar ülkesinde de bu tür davranışlar görülürmüş.

İnsanların ayaklarına teneke bağlayanlar, onlara taş atanlar, küçük bir kafeste insan besleyen kediler bile varmış. Hatta insanat bahçesine gittiklerinde onlara küçük sopalarla eziyet edenler de olurmuş.

Kediler ülkesinde nüfus çok kalabalıkmış. Çünkü dişi bir kedi yılda iki üç defa doğum yapar, her doğumda birle sekiz arası yavru sahibi olurmuş. Yani her kedinin ortalama yüzün üzerinde yavrusu varmış. Hatta Tabby adlı bir kedi 420 yavru ile bu rekora sahipmiş.

Çok uykucuymuş, kediler ülkesinin halkı. Her gün ortalama on altı saat uyurlarmış. Yedi yaşına gelen bir kedi, hayatının sadece iki yılını uyanık geçirirmiş.

Bir kedi başka bir kediye “miyav” demez, bu sesi ancak insanlara karşı çıkarırmış.

185 derecelik görüş açıları ile insanlardan daha iyi görürlermiş. Bu nedenle de kendilerini insanlardan daha üstün sayarlarmış.

Çok eski yıllarda vahşi olan kediler zamanla evcilleşip bağımsızlıklarını ilân etmişler. Ama hâlâ vahşi hayatlarına devam eden kediler de varmış.

Süt içmeyi, ekmek ve balık yemeyi pek severlermiş.

Çok ama çoook esnek bir halkmış kedi halkı. Köprücük kemikleri olmadığı için kafalarının geçtiği her yerden gövdeleri de geçermiş.

Yüz metre yükseklikten sırtüstü atladıklarında kuyruklarının yardımı ile ayaklarının üzerine düşecek şekilde dönerlermiş.

Dört ayaklarını paraşüt gibi açtıkları için zarar da görmezlermiş. 100 metrenin 32 katlı bir apartmana eşit yükseklik olduğu düşünülürse, kedilerin kuşlar gibi uçma zevkini tattığını bile söyleyebiliriz.

Fakat ilginçtir kediler yedinci kattan atladıklarında frenleme sistemine geçemedikleri için zarar görebilirlermiş.

Kediler ülkesinin halkı, boyunlarına ip bağlayarak insanları sokakta gezdirirlermiş. Bu davranışı köpekler ülkesinin halkı daha çok yaparmış.

Sokakta yaşayan insanların sayısı azalsın diye, toplu olarak insanları zehirledikleri de olurmuş. Çünkü sokaklar başıboş insanla dolunca kediler bundan rahatsız olurmuş.

İnsan sever dernekler kuran bazı kediler buna çok karşı çıkmışlar ama engel olamamışlar.

Güneşli bir gün Maviş adlı bir sokak insanı mutluluk içinde dolaşıyormuş.

"Oh!" demiş "Ne güzel bir gün!"

Mutlulukla yerde bulduğu bütün kırıntıları yemiş. Yağmur suyundan oluşan küçük göletten su içmiş.

Kedilerin evlerine bakmış ve içinden "Kim bilir ne kadar mutludur şu kediler," demiş. "Çünkü aileleri ile birlikte yaşıyorlar. Oysa biz insanlar, darmadağın yaşıyoruz. Annem, babam, kardeşlerim olsaydı keşke! Onlar korurlardı beni kötü kalpli kedilerin kötü davranışlarından."

Maviş böyle düşünürken oynayarak yanına yaklaşan iki kedi görmüş. Kediler ülkesinin en yaramaz ve acımasız kedileriymiş bunlar. İnsanları yakalayıp kıllarını tek tek kopararak onlara acı vermekten zevk alıyorlarmış. Sapanla insanlara taş atıp gülüyorlarmış.

Çok korkmuş Maviş. Tam bir ağacın arkasına saklanacakken yakalamış onu kediler.

Çaresizlikle bağırmış zavallı Maviş

"Hayıııır! Hayıııır!"

İnsanların korktuklarında çıkardıkları sesmiş bu.

Saç telleri koparıldıkça bağırıyormuş Maviş…

"Anneeeeeeeeee!"

"Babaaaaaaaa!"

"Hayııııır!" diyerek büyük bir acıyla uykudan uyanmış Mehmet. Biraz ötede uyuyan Maviş kediye bakmış. Önceki gece yaptığı hatayı çok iyi anlamış.

KEDİLİ ŞARKI

yalnızım sokakta
ayağına sarıldım korkma
miyaaavvv

kuyruğumla sevgimi
yazdım bak havaya
miyav miyav miyav

meeeert!
aç kapıyı bana
sen de otur koltuğa
tom ve jerry başladı
miyaaaavvvv

katılsın herkes şarkıya
haydi şimdi tam sıra
miii yaaa miii yaaa
miyaaavvvvv

UÇURTMAYLA BALIK TUTMAK

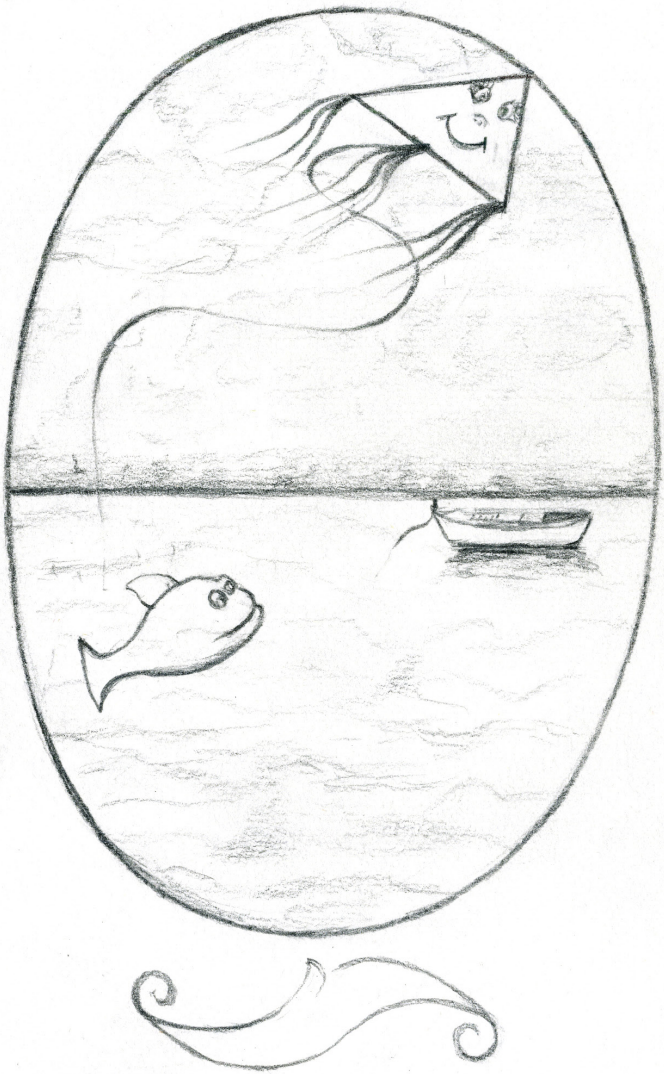
"İkimiz birden sevinebiliriz göğe bakalım"
diyor, Göğe Bakma Durağı şiirinde Turgut Uyar.

Gökyüzüne bakmak için ne çok nedenimiz var. Güneşin doğuşunu ve batışını izlemek, kuşların gökyüzüne çizdiği tablonun güzelliğiyle hayallere dalmak, yıldızların gizemi, Ay'ın türlü halleri, bulutların sevimli şekilleri, gökyüzüne bakma nedenlerimizden sadece birkaçı...

Bir de gökyüzüne bakan insanın, gökyüzüne bakma hali pek güzel gelir bana. Gözler biraz kısılmış, saçlar uzunsa bele doğru sarkmış, beynimiz evrene açılmış… Özgürlük kokan bir duruş bu, benim için.

İstanbul'un fethedilmez olduğunu düşünen Bizanslılar, düşman Dikilitaş önlerine geldiğinde gökyüzünden bir meleğin inip onlara yardım edeceğine inanıyorlarmış. Fatih Sultan Mehmet'in askerleri yaklaşınca Bizanslılar göğe bakmaya başlamış. Bu duruma şaşıran Fatih'in askerleri de ne olduğunu anlamak için gökyüzüne bakmışlar. Alın size göğe bakma durağı!..

Dikilitaş, şair Turgut Uyar'ın doğumundan 474 yıl önce göğe bakma durağı oluvermiş.

“Durma kendini hatırlat
Durma göğe bakalım”
dizeleriyle biter Turgut Uyar’ın şiiri.

Günde an az beş dakika gökyüzüne bakmalı insan. Bulunduğunuz yerde deniz yoksa, gökyüzünde yüzebilirsiniz bile! Nasıl mı? Hayallerinizle! Şair Sabahattin Ali,

“Görmek istersen denizi
Yukarıya çevir yüzü
Deniz gibidir gökyüzü
Aldırma gönül aldırma”

dizeleriyle anlatıyor bu duyguyu. Bir arkadaşım da, “Sırtüstü uçan bir kargayım, gökyüzünü seyrederim hep” derdi.

Kumlara, çimlere, toprağa sırtüstü uzanıp gökyüzünü seyrederdim küçükken. Bulutları türlü türlü şekillere benzetip eğlenirdim.

İşte! Şu bulut, küçük bir kuzu…

Şu bulut, tonton bir dede…

Şu da Pamuk Prenses olmalı! Yedi cüceler de peşinde… Arkadaki de cadı mı ne?

Gökyüzüne bakmanın en güzel nedenlerinden biri de rüzgârda tatlı tatlı süzülen bir uçurtmayı izlemek olmalı.

Uçurtma sözcüğü de kulağıma çok hoş gelir. İçimde çiçek gibi bir şey açar “uçurtma” sözcüğünü duyunca.

Yedi yaşımda ilk uçurtmamı yapmıştım. Bizim oralarda uçurtma satılmazdı. Satılsa da alacak param yoktu.

Ağaçlardan kopan dalları topladım, unla suyu karıştırıp yapışkan yaptım. Biraz gazete ve ip buldum. Dallardan uçurtmamın iskeletini yapıp gazete kâğıdıyla kapladım. Uçurtmamın dengesi-

ni sağlayacak olan kuyruğu da bir yumak ipe bağladım. Saldım rüzgâra.

Suluboya ile uçurtma boyamanın da çok eğlenceli olduğunu daha sonra öğrendim. İlk uçurtmamın adı Haberci Kuş'tu.

Uçurtmaları peş peşe bağlayıp uçurtma treni yapmak da mümkün. 1978 yılında Kuzuhiko Asaba 4128 adet uçurtmayı tek bir iple uçurup en büyük uçurtma trenini yapmış.

Uçurtmaların kullanılma amaçlarını öğrenince doğrusu çok şaşırdım. İkinci Dünya Savaşı'nda gözlem amaçlı kullanılan uçurtmalar olmuş. 1906 yılında San Francisco depreminin hasar fotoğrafları, uçurtmaya bağlanan bir fotoğraf makinesi ile çekilmiş. 1902'de Dr. Alexander Grahambel ilk insan taşıyan uçurtmayı yapmış.

Uçmak eylemi bana hayal kurmayı anımsatır. İlginç hayaller kurunca size de "Uçtu bu çocuk" diyenler olmuştur mutlaka.

Bence ne kadar yükseğe uçarsanız o kadar iyi. Çünkü yükseldikçe görüş alanınız genişler.

Uçmak iyidir.

Bugünümüzü büyük hayaller kuran ve yüksekten uçan insanlara borçluyuz. "Hayal kuracak gücünüz varsa gerçekleştirecek gücünüz de vardır" der Jules Verne.

Uçurtma ile balık tutulur mu demeyin.

Rüzgâr karadan denize estiğinde salın uçurtmanızı denizin üstüne. Uçurtma ipinin uygun bir yerine de oltanızı bağlayın. Oltanız taaa derinden dalsın denize. Hem uçurtma uçurun hem de balık tutun. Hem de gökyüzüyle denizin mavisini buluşturun gözlerinizde. Gözlerinize mavi bulaşsın.

Ben de size Hasan Hüseyin Yalvaç'ın "Uçurtma ve Balon" şiirini okuyayım, keyfimiz dört dörtlük olsun.

süslü kuyruğunu sallayarak
süzülüyordu uçurtma
keyfine diyecek yoktu hani
tepeden bakarken insanlara
bir balon yanından
yükselip gitti
işte o zaman
ipinin insanda olduğunu
fark etti
bir balona baktı
bir boynundaki ipe
kahretti
baş aşağı saldı kendini
yere

KUYRUKLU YILDIZ

tanrının
dünyaya gönderdiği
uçurtmalara
kuyruklu yıldız diyoruz

bir de kuyruklu yalan var
onların ipleri kopuyor
uçuramıyoruz

